

καὶ μεγεθεντικά (увеличителни): пѣрище, главиндра, но-
жяга.

Ἡ Βουλγαρικὴ γλῶσσα ἔχει τρία γένη (ρόдове), ἀρσενι-
κὸν (мъжкий) καταλήξεις ἐν τῷ ἐνικῷ ἀριθμῷ ἔχον κυρίως ѣ,
й, καὶ (ъ, а, я, о, ю), θηλυκὸν (женский) καταλήγον εἰς
а, я κυρίως (καὶ ѣ), καὶ οὐδέτερον (срѣденъ) καταλήγον εἰς
о, е. ие, ie, (ѣе), δύο ἀριθμούς (числа) ἐνικὸν καὶ πληθυντικὸν
(еднѣственнo и мнѣжественнo) καταλήγοντα τὸν πληθυν-
τικὸν διὰ τὰ ἀρσενικά γένη εἰς и, ове, еве, διὰ τὰ θηλυκά
πάντοτε εἰς и, καὶ διὰ τὰ οὐδέτερα εἰς а, ия. я, (ѣя), ета,
ена, καὶ σπανίως еса, πέντε πτώσεις, ὀνομαστικὴν (име-
нѣтелний надежъ) γενικὴν (Родѣтелний), δοτικὴν (дѣтел-
ний), Αἰτιατικὴν (винѣтелний), καὶ κλητικὴν (звѣ-
телний), καὶ τρεῖς κλίσεις, πρώτην (Първо склонѣние), διὰ
τὰ ἀρσενικά οὐσιαστικά, δευτέρα (вторo) διὰ τὰ θηλυκά
ὀνόματα καὶ τρίτην (трѣте), διὰ τὰ οὐδέτερα.

Σημ: 3. Ὁ ἐν χρήσει ἐν τῇ Σλαβικῇ πλῶσση δυϊκὸς ἀριθ-
μὸς διεσώθη εἰς τινὰς μόνον λέξεις σημαίνουσας δύο ἀντικείμε-
να καὶ ἔχοντα προηγούμενον ἀριθμητ: ὄνομα· два рога, три
καὶ τ. λ. крака, ржцѣ, нозѣ, колѣнѣ крилѣ καὶ τ. λ.

Σημ: 4. Ἡ γενικὴ συνήθως ἐκφράζεται δι' ἐπιθέτου, τὸ
βιβλίον τοῦ Ἰωάννου=Иванова-та книга, ἢ διὰ προθέσεων
отъ, изъ (παρὰ, ἐξ). Ἀρχαῖσμοί τῆς γενικῆς, δοτικῆς, ὀργανι-
κῆς καὶ προθετικῆς πτώσεως ἐκ τῆς ἀρχαίας Βουλγαρικῆς γλῶσ-
σῆς διετηρήθησαν αἱ ἐξῆς φράσεις καὶ λέξεις: Изъ Будима
Града, (ἐκ τῆς πόλεως Βούδα) излѣзе изъ кжци, (ἐξῆλθεν
ἐκ τῆς οἰκίας) осемъ стотинъ, (ὀκτώ ἐξ ἑκατοντάδων γεν:)
слава Бѣгу, (δόξα τῷ θεῷ), Стоянъ майцѣ си думаше,
(ὁ Στοιάν τῇ μητρί του ἔλεγε δοτ:) съ Бѣгомъ, (σύν Θεῷ)=à
Dieu), нощж (τῇ νυκτί) (ὀργανικῆ), блазѣ му, καὶ ἄλλα (Про-
θετικῆ=prépositif) καὶ τινὰ ἐπίρρηματα ἐκ πτώσεων γενόμενα,
снѣщи (χθὲς τὸ ἑσπέρας), отржки (ἀπὸ τὸ χέρι), καὶ τ. λ.